

Till jordens yttersta gräns

Apostlagärningarna kapitel 8-9
Utan versindelning

Centrumkyrkan Farsta

SÖNDAG (läses i kyrkan)

Den dagen började en svår förföljelse mot församlingen i Jerusalem, och alla utom apostlarna skingrades över hela Judéen och Samarien. Några fromma män begravde Stefanos och höll stor dödsklagan över honom. Men Saul for hårt fram mot församlingen. Han trängde in i hus efter hus, släpade bort män och kvinnor och lät sätta dem i fängelse. De som hade skingrats vandrade omkring och predikade budskapet. Filippus kom till huvudstaden i Samarien och förkunnade Kristus för folket där. Alla lyssnade uppmärksamt på hans ord när de hörde honom tala och såg de tecken han gjorde. Ty från många som var besatta for de orena andarna ut under höga rop, och många lytta och lama botades. Det blev stor glädje i den staden. Men där fanns en man vid namn Simon som bedrev trolldom och som hade fått folket i Samarien att häpna. Han gav sig ut för att vara något stort och fick alla med sig, hög som låg, och de sade: "Han är Guds kraft, den som kallas Den stora kraften." De slöt upp kring honom därför att han länge hade hänfört dem med sina trollkonster. Men när de hade börjat tro på Filippus och hans budskap om Guds rike och Jesu Kristi namn lät de döpa sig, både män och kvinnor. Simon kom själv till tro. Han blev döpt och vek sedan inte från Filippus sida, och han häpnade när han såg vilka tecken och under som skedde.

MÅNDAG

Då apostlarna i Jerusalem fick höra att Samarien hade tagit emot Guds ord sände de dit Petrus och Johannes, som reste ner och bad för de troende att de skulle få helig ande. Ty ännu hade Anden inte kommit över någon av dem, de var bara döpta i herren Jesu namn. Men nu lade apostlarna sina händer på dem, och de fick helig ande. När Simon såg att det var genom apostlarnas handpåläggning som Anden förmedlades erbjöd han dem pengar och sade: "Ge denna makt åt mig också, så att den jag lägger mina händer på får helig ande." Men Petrus svarade: "Förbannelse över dig och dina pengar, om du tror att du kan köpa Guds gåva. Du har ingen rätt till det vi förkunnar, ty ditt hjärta är inte rättsinnigt inför Gud. Omvänd dig från denna din ondska och be till Herren, så kanske han förlåter dig ditt uppsåt. För jag ser att du sprider bitter galla och snärjer med orättfärdighet." Simon svarade: "Be för mig till Herren, så att inget av det som ni har sagt drabbar mig."

TISDAG

Sedan apostlarna hade vittnat och förkunnat ordet om Herren vände de tillbaka till Jerusalem och lät under vägen många samariska byar höra evangeliet. En ängel från Herren sade till Filippus: "Gå nu vid middagstiden ut på vägen som leder från Jerusalem ner till Gaza. Den ligger öde." Han gick genast. Då kom där en etiopier som var mäktig hoveunuck hos kandake, den etiopiska drottningen, och hade ansvaret för hela hennes skattkammare. Han hade farit till Jerusalem för att tillbe Gud och var nu på väg hem och satt i sin vagn och läste profeten Jesaja. Anden sade till Filippus: "Gå fram till vagnen och håll dig intill den." Filippus skyndade fram, och när han hörde mannen läsa profeten Jesaja frågade han: "Förstår du vad du läser?" – "Hur skulle jag kunna det utan att någon vägleder mig?" svarade mannen. Och han bad Filippus stiga upp och sätta sig bredvid honom. Skriftstället som han läste var detta:

Liksom ett får som leds till slakt,
liksom ett lamm som är tyst inför den som klipper det
öppnade han inte sin mun.
Genom förödmjukelsen blev hans dom upphävd.
Vem kan räkna hans efterkommande,
när hans liv nu upphöjs från jorden?

ONSDAG

Hovmannen frågade Filippus: "Säg mig, vem talar profeten om – sig själv eller någon annan?" Filippus tog då till orda, och med skriftstället som utgångspunkt förkunnade han budskapet om Jesus för honom. När de färdades vägen fram kom de till ett ställe med vatten, och hovmannen sade: "Här finns vatten. Är det något som hindrar att jag blir döpt?" Han lät stanna vagnen, och båda två, Filippus och hovmannen, steg ner i vattnet, och Filippus döpte honom. När de hade stigit upp ur vattnet ryckte Herrens ande bort Filippus, och hovmannen såg honom inte mer; han fortsatte sin resa, fylld av glädje. Men Filippus, visade det sig, hade kommit till Ashdod, och sedan gick han från stad till stad och förkunnade budskapet tills han kom till Caesarea. Saul, som ännu rasade av mordlust mot Herrens lärjungar, gick till översteprästen och bad att få med sig brev till synagogorna i Damaskus: om han fann några som hörde till Vägen, män eller kvinnor, skulle han få fångsla dem och föra dem till Jerusalem. Men när han på sin resa närmade sig Damaskus omgavs han plötsligt av ett bländande ljussken från himlen. Han föll till marken och hörde en röst som sade till honom: "Saul, Saul, varför förföljer du mig?" Han frågade: "Vem är du, herre?" – "Jag är Jesus, den som du förföljer. Stig upp och gå in i staden, så får du veta vad du skall göra." Hans reskamrater stod förstummade; de hörde rösten men såg ingen. Saul reste sig upp, men fast hans ögon var öppna kunde han inte se. De tog honom då vid handen och ledde honom in i Damaskus. Under tre dagar var han blind, och han varken åt eller drack.

TORSDAG

I Damaskus fanns en lärjunge som hette Ananias. Till honom sade Herren i en syn: "Ananias!" Han svarade: "Ja, herre." Herren sade: "Gå genast till Raka gatan, och fråga i Judas hus efter en som heter Saul och är från Tarsos. Han ber, och i en syn har han sett en man som heter Ananias komma in och lägga sina händer på honom för att han skall se igen." – "Herre", svarade Ananias, "jag har hört från många håll om den mannen och allt ont han har gjort mot dina heliga i Jerusalem. Och nu är han här med fullmakt från översteprästerna att gripa alla som åkallar ditt namn." Men Herren sade till honom: "Gå, honom har jag utvalt till mitt redskap. Han skall föra ut mitt namn till hedningar och kungar och Israels folk, och jag skall låta honom veta hur mycket han måste lida för mitt namns skull." Ananias gav sig i väg och gick till Judas hus. Han lade sina händer på Saul och sade: "Saul, min broder! Herren själv, Jesus, som visade sig för dig på vägen hit, har sänt mig för att du skall få tillbaka din syn och fyllas av helig ande." Då var det som om fjäll hade fallit från Sauls ögon, och han kunde se igen. Han lät genast döpa sig, och när han hade ätit återfick han krafterna. Han stannade några dagar hos lärjungarna i Damaskus och började genast förkunna i synagogorna att Jesus är Guds son. Alla som hörde honom häpnade och sade: "Var det inte han som i Jerusalem ville förgöra alla som åkallar Jesu namn? Har han inte kommit hit för att gripa dem och ställa dem inför översteprästerna?" Men Saul uppträdde med allt större kraft och gjorde judarna i Damaskus svarslösa när han bevisade att Jesus är Messias.

FREDAG

Efter någon tid kom judarna överens om att röja honom ur vägen, men han fick reda på deras planer. De lurade på honom vid stadsportarna dag och natt för att döda honom, men en natt tog hans lärjungar och firade ner honom från stadsmuren i en korg. Saul i Jerusalem När han hade kommit tillbaka till Jerusalem försökte han ansluta sig till lärjungarna. Men alla var rädda för honom eftersom de inte litade på att han var en lärjunge. Då tog Barnabas honom med sig till apostlarna och berättade för dem hur Saul på vägen hade sett Herren, som talat till honom, och hur han frimodigt hade predikat i Jesu namn i Damaskus. Sedan fick

Saul komma och gå som han ville hos dem i Jerusalem och talade frimodigt i Herrens namn. Han predikade också för de grekisktalande judarna och disputerade med dem. De bestämde sig för att röja honom ur vägen, men när bröderna fick reda på detta tog de honom ner till Caesarea och skickade honom därifrån vidare till Tarsos. Kyrkan fick nu vara i fred i hela Judeen, Galileen och Samarien. Den byggdes upp och levde i gudsfruktan, och den växte genom den heliga andens tröst och stöd.

LÖRDAG

Petrus vandrade från plats till plats och kom då också till de heliga som bodde i Lydda. Där träffade han en man vid namn Aineas som var förlamad och hade legat till sängs i åtta år. Petrus sade till honom: "Aineas, Jesus Kristus botar dig. Stig upp och gör själv i ordning din bädd." Genast steg han upp, och alla som bodde i Lydda och på Sharonslätten såg honom, och de omvände sig till Herren. I Joppe fanns det bland lärjungarna en kvinna som hette Tabita, på grekiska Dorkas. Hennes liv var fyllt av goda gärningar och frikostighet mot de fattiga. Vid den här tiden blev hon sjuk och dog, och man tvättade henne och bar upp henne på övervåningen. Lydda ligger inte långt från Joppe, och då lärjungarna hörde att Petrus var där skickade de dit två män och bad honom komma över till dem så fort som möjligt. Petrus följde genast med. När han kom fram förde de honom upp på övervåningen, där alla änkorna samlades kring honom och gråtande visade honom de skjortor och mantlar som Dorkas hade gjort medan hon ännu var bland dem. Petrus sade åt alla att gå ut och föll sedan på knä och bad. Så vände han sig mot den döda och sade: "Tabita, stig upp!" Hon öppnade ögonen, och när hon såg Petrus satte hon sig upp. Han räckte henne handen och hjälpte henne att resa sig. Sedan kallade han in de heliga och änkorna och lät dem se hur hon stod där levande. Händelsen blev känd i hela Joppe, och många kom till tro på Herren. Petrus stannade någon tid i Joppe hos Simon, en garvare.

Tänk efter:

- Vad vet du om situationen för förföljda kristna runt om i världen?
- När dina planer ändras, brukar du be Gud leda dig då?
- Har du hört Gud tala till dig?
- Har du fått uppleva ett tydligt bönesvar genom en medmänniska?
- Vad betyder det för dig att vara radikal?
- Vad tror du blir det bestående intrycket av ditt liv?

